

Üks

„Kui irooniline, et ainus kindel asi elus on surm, eks ole?“
Mehe hääl oli rahulik, kehahoiak lõõgastunud.

„Palun ... te ei pea seda tegema.“ Tema vastandina oli põrandal lebav mees hirmust kange ja vaevatud. Tema sõnu lämmatasid pisarad ja veri. Ta oli alasti ja värises. Käed olid pea kohale tõmmatud ja randmeidpidi tellisseina külge aheldatud.

Pime kelder oli muudetud keskaja vangikongi sarnaseks paigaks, kus kõigis neljas seinas olid rasked metallist ahelad. Õhus oli tunda iiveldamaajavat kusehaisu ja nurgas olevast suurest puidust kastist, mille kurjategija oli sinna sättinud, kostis lakkamatut suminat. Ruum oli heli- ja põgenemiskindel. Kui keegi seal luku taga oli, siis vabaks ta sealt ei pääsenud, kui just keegi teda välja ei lasknud.

„Vahet pole, kuidas sa oma elu elanud oled,“ jätkas teine mees verisest mehest välja tegemata. „Vahet pole, kui rikas sa oled, mida oled saavutanud, millised tutvused sul on või millised on sinu lootused. Lõpuks juhtub meie kõigiga sama asi – me sureme.“

„Palun, issand jumal, ei.“

„Aga erinevus on selles, kuidas me sureme.“

Mees põrandal kõhis, sülitades verd.

„Osad inimesed surevad loomulikku surma valutult, kui jõuavad loomuliku eluringi lõppu.“ Seisev mees naeris veidralt kuriselt. „Teised kannatavad aastaid ravimatu haiguse tõttu, võideldes iga minut, et elule mõni sekund lisa saada.“

„Ma ... ma ei ole rikas, aga te võite saada kõik, mis mul on.“

„Kuss.“ Mees pani sõrme huulte ja sosistas: „Ma ei vaja su raha.“

Taas kõhimine. Taas verepripsmed.

Kurjategija huuled paotusid saatanlikus muiges. „Osad inimesed surevad väga aeglaselt,“ jätkas ta. Tema hääli oli kalk. „Surmavalu võib kesta mitu tundi ... päeva ... nädalat ... Kui tead, mida teed, pole mingeid piire, teadsid sa seda?“ Ta vaikus.

Kuni selle hetkeni polnud ahelais mees tema käes naela-püstolit märganud.

„Ja ma tõesti tean, mida teen. Luba, ma demonstreerin.“ Seisev mees astus luu peale, mis turritas välja ohvri mõranenud pahklust, kummardus ja lasi kiiresti kolm naela mehe paremasse põlve. Meeletu valu sööstis mööda ohvri jalga üles ja imes hapniku kopsudest välja, hägustades mitmeks sekundiks tema nägemist. Naelad olid seitse sentimeetrit pikad. Mitte nii pikad, et teiselt poolt välja tungida, aga piisavalt teravad, et purustada luud, kõhred ja kõõlused.

Ahelais mees ahmis kiiresti ja pinnapealselt õhku. Ta üritas kõnelda läbi valu. „Pa ... palun. Mul on tütar. Ta on haige. Tal on haruldane haigus ja peale minu pole tal kedagi.“

Kummaline kurisev naer täitis taas ruumi. „Arvad, et mind huvitab? Ma näitan, kui väga.“ Mees haaras kinni ohvri põlves oleva naela peast ja surus selle nii palju ühele küljele kui sai, nagu kasutaks värvipurgi avamiseks kruvikeerajat. Praksuv heli meenutas klaasikildudele astumist.

Ohver röökis, tundes luu vastas metalli survet. Kurjategija surus nii palju, et vastupanu taandus ja põlvekeder andis järele. Luukillud tungisid närvidesse ja lihastesse. Ahelais mehe keha tabas iivelduslainet. Ründaja andis talle mitu kõrvakiilu, et ta ei minestaks.

„Püsi ärkvel,“ sosistas mees. „Tahan, et sa naudiksid iga hetke. See pole veel kõik.“

„Miks ... miks te seda teete?“

„Miks?“ Mees niisutas pragunenud huuli ja naeratas. „Ma näitan, miks.“ Ta võttis taskust foto ja hoidis seda ahelais mehe nina all.

Mehe pilk peatus fotol hämmeldunult mitme sekundi jooksul. „Ma ei mõista. Mida ...?“ Ta kangestus, taibates viimaks, mida vaatab. „Issand jumal!“

Tema piinaja astus lähemale, nii et tema huuled peaaegu puutusid verise mehe paremat kõrva.

„Tead, mis,“ sosistas ta, vaadates nurgas oleva puidust kasti poole. „Ma tean, mis sind surnuks hirmutab.“

Kaks

Jõuludeni oli umbes nädal ja Los Angeleses valitses pühade-meeleolu. Tänavad ja kaupluste vaateaknad olid kaunistatud värviliste tulukeste, jõuluvanade ja kunstlumega. Kell pool kuus hommikul oli Los Angelese lõunaosas kõhedalt rahulik sõita.

Väike valge kirik helendas kõrgete raagus California pähkli-puude vahel, mis kasvasid mõlemal pool kaarekujulist puidust ukseava. Imekaunis vaatepilt. Ainult et hoone ümbrus kihas politseinikest ja kollane kuriteopaiga lint hoidis uudishimulikke eemal.

Tumedad pilved olid hakanud taevasse kerkima, kui Robert Hunter autost välja astus, ennast sirutas ja kätele sooja puhus, enne kui nahktagi luku kinni tõmbas. Ta valmistus Vaikse ookeani külma tuule kätte astuma ja silmitses taevast. Hunter teadis, et mõne minuti pärast hakkab sadama.

LAPD* röövide ja mõrvarühm on eriosakond, mis tegeleb sarimõrvarite ja avalikkuse kõrgendatud tähelepanu all olevate mõrvajuhtumitega, mille lahendamine nõuab rohkem aega ja kogemusi. Hunter oli rühma kõige kogenum uurija. Tema noor paarimees Carlos Garcia oli teinud kõvasti tööd, et uurijaks saada, ja see oli tal õnnestunud kiiremini kui enamikel. Alguses oli ta töötanud LAPD keskbüroos, kus tegeles mõned aastad jõuguliikmete, relvastatud röövlite ja narkoärikate vahistamisega Los Angelese kirdeosas, kuni talle pakuti kohta mõrvarühmas.

Hunter kinnitas ametimärgi püksirihma külge, kui märkas Garciat noore politseinikuga vestlemas. Varasest kellaajast hoolimata tundus paarimees reibas ja ärgas. Tema pikavõitu tumepruunid juuksed olid duši all käimisest veel niisked.

„Kas meil ei pidanud täna vaba päev olema?“ küsis Garcia vaikselt, kui Hunter nende juurde tuli. „Mul olid plaanid tehtud.“

Hunter noogutas sõnatult tervituseks teisele politseinikule, kes vastas samaga. „Me oleme mõrvarühm, Carlos.“ Ta torkas käed tagi taskusse. „Sellised sõnad nagu vaba päev, palgatõus, pühad ja puhkus meie kohta ei kehti. Peaksid seda praeguseks juba teadma.“

„Ma õpin kiiresti.“

„Oled juba sees käinud?“ küsis Hunter ja tema helesiniste silmade pilk koondus kirikule.

„Alles jõudsin siia.“

Hunter pöördus noore politseiniku poole. „Sina?“

Saja kaheksakümne viie sentimeetri pikkune ja lihaselise kehaehitusega korrakaitsja tõmbas Hunteri tähelepaneliku pilgu all närviliselt läbi lühikeste mustade juuste. „Ma pole samuti

* LAPD – Los Angelese politseijaoskond. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

sees käinud, söör, aga kuuldavasti pole vaatepilt just ilus. Näete neid kahte seal?“ Ta osutas kahele näost valgele politseinikule kiriku vasakul küljel. „Nemad jõudsid esimesena sündmuskohale. Olevat kakskümmend sekundit hiljem oksendades välja jooksnud.“ Ta vaatas masinlikult kella. „Ma jõudsin siia viis minutit pärast neid.“

Hunter masseeris kaela, tundes seal karedat kühmulist armi. Pilk libises üle kollase lindi taha kogunenud inimeste. „Kas sul on fotoaparaat kaasas?“ küsis ta politseinikult, kes raputas kulmu kibrutades pead.

„Aga telefonikaamera?“

„Jah, mu isiklikul mobiiltelefonil on kaamera. Mis siis?“

„Tahan, et sa teeksid pealtvaatajatest mõned pildid.“

„Pealtvaatajatest?“ kordas noor politseinik segaduses.

„Jah, aga diskreetselt. Tee nägu, et pildistad kiriku ees olevat ala. Ürita kõik pildile saada ja erinevate nurkade alt. Kas saad sellega hakkama?“

„Jah, aga ...“

„Usalda mind,“ sekkus Hunter rahulikult. „Selgitan pärast.“

Politseinik noogutas innukalt ja kummardus siis patrullautost oma mobiili võtma.

Kolm

„Raisakotkad on juba kohal,“ tähendas Garcia, kui nad kollase lindi poole suundusid. Nende taga trügisid reporterid rahvamassi vahelt läbi, fotoaparaatide välk sähvis iga mõne sekundi tagant. „Arvan, et neile helistatakse enne kui meile.“

„Nii ongi,“ kinnitas Hunter, „ja nad maksavad informatsiooni eest väga korralikult.“

Lindi taga seisev politseinik noogutas, kui Hunter ja Garcia selle alt läbi pugesis.

„Uuri ja Hunter,“ hõikas lühike, tüse ja kiilakas reporter. „Kas see võib olla religioosne mõrv?“

Hunter pöördus reporterite poole. Ta sai nende murest aru. Selles väikeses kirikus oli kellelki elu võetud ja nad kõik teadsid, et kui Robert Hunter määrati juhtumit uurima, tähendas see, et mõrtsukas oli tapatööks kasutanud jõhkrat vägivalda.

„Me alles jõudsim siia, Tom,“ vastas Hunter rahulikult. „Pole veel sees käinud. Antud hetkel teate teie arvatavasti rohkem kui meie.“

„Kas see võib olla sarimõrvari kätetöö?“ küsis kena pikk tumedapäine naine. Tal oli seljas paks talvemantel ja käes väike diktofon. Hunter polnud teda varem näinud.

„Kas ma kokutasin?“ küsis Hunter pominal Garcialt. „Ma ütlen seda veel korra ja aeglaselt, et kõik aru saaksid.“ Ta suunas pilgu tumedapäisele naisele. „*Me just jõudsim kohale. Me pole veel sees käinud.* Ja te teate, kuidas asi käib. Kui tahate informatsiooni, peate ootama ametlikku pressikonverentsi. *Kui* see korraldatakse.“

Naine vaatas Hunterile silma ja kadus siis rahvamassi.

Kiriku ukse ees kulunud kivitrepil ootas neid kriminalist, valmis ulatama Hunterile ja Garciale valgeid kaitseülikondi.

Kui nad sisse astusid, tundsid nad seda lõhna. Segu higist, vanast puidust ja vere teravast metalsest lõhnast.

Kahte rida punasest tammest pinke eraldas kitsas vahekäik, mis kulges ukse juurest altari astmeteni. Rahvarohkel päeval võis Seitsme Pühaku katoliku kirikus käia ligi kakssada usklikku.

Väike pühakoda oli heledalt valgustatud kahe prožektoriga, mis olid kinnitatud eraldi metallist alustele. Nende ebaloomilikus säras oli kõik kõle ja kliiniline. Vahekäigu lõpus pildistasid kolm kriminalisti altarit ja pihitooli selle paremal küljel ning võtsid sealt sõrmejälgi.

Uks sulgus nende järel. Hunter tunnetas ärevust, mis kaasnes esimeste sammudega värskes mõrvapaigas.

Neid lähenemas kuuldes peatasid kriminalistid oma tegevuse ja tõstsid ebamugavust tundes pea. Kaks uurijat läksid nende juurde ja seisatasid altari astmete ees.

Kõikjal oli verd.

„Issand halasta!“ pomises Garcia, surudes käed suu ja nina peale. „Mis, kurat, see on?“

Neli

Talv inglite linnas on mahe, võrreldes suure osaga Ameerika Ühendriikidest. Temperatuur langeb harva alla kümne soojakraadi, aga Los Angelese elanike jaoks on see piisavalt jahe. Kolmveerand kuus hommikul hakkas ka külma vihma sadama. Nooreminspektor Ian Hopkins kuivatas vormijaki varrukaga mobiiltelefoni, tehes seejärel veel ühe foto kiriku ümber kogunenud uudishimulikest.

„Mida kuradit sa teed?“ küsis teine nooreminspektor, Justine Norton.

„Pildistan,“ vastas Hopkins pedantselt.

„Miks? Kas sul on seoses kuriteopaikadega mingi morbiidne fetiš?“

„Mõrvarühm palus seda teha.“

Nooreminspektor Norton vaatas Hopkinsit sapiselt. „Ma ei tea, kas sa märkasid, aga kuriteopaik on sealpool.“ Ta viitas pöidlaga selja taha kiriku poole.

„Uurija ei tahtnud kirikust pilte. Ta tahtis pilte pealtvaatajatest.“ Seekord oli ilme murelik. „Kas ta ütles, miks?“

Hopkins raputas pead.

„Miks sa hoiad kaamerat rinna kohal, mitte silmade ees?“

„Ta ei taha, et inimesed teaksid, et ma neid pildistan. Püüan olla diskreetne.“

„Need mõrvauurijad ...“ Norton kopsis nimetissõrmega meeleskohta. „Nad on nupust nikastanud, saad aru?“

Hopkins kehitas õlgu. „Arvan, et sain piisavalt pilte. Pealegi rikub vihm telefoni ära, kui ma hoolikas ei ole. Hei ...“ hõikas ta, kui Norton eemalduma hakkas. „Mis seal juhtus?“

Norton pöördus aeglaselt ja vaatas Hopkinsile otsa. „Sa oled uus, eks?“

„Sel nädalal saab kolm kuud.“

Norton naeratas nõrgalt. „Olen töötanud politseis seitse aastat,“ sõnas ta rahulikult ja tõmbas nokkmütsi madalamale silmade peale. „Olen näinud igasuguseid hulle asju, aga mitte midagi sellist nagu see seal. Selles linnas elab jõhkraid inimesi. Tee oma pildid ära ja mine järgmise ülesande juurde. Sa ei taha, et seal sees toimunu pilt kohe karjääri alguses sulle mällu sööbiks. Usu mind.“

Viis

Hunter seisis liikumatuna paigal. Ta silmitses avanevat vaatepilti ja adrenaliin möllas kehas. Kivist põrandal pihitooli ees lebas vereloigus selili preestri sutaanis keskmist kasvu saleda mehe peata keha. See oli sinna niimoodi sätitud. Jalad olid välja sirutatud. Käed rinnal risti. Hunter keskendus hoopis peale.

Koera peale.

See oli kinnitatud puidust orgi otsa ja seejärel kaela sisse torgatud, nii et põrandal lebav surnukeha meenutas groteskset inimese ja koera ristsugutist.

Koera mokad olid tumelillad, selle pikk kitsas keel oli verest mustalaiguline ja rippus moondunud suu vasakul küljel. Silmad oli pärani ja piimvalged. Lühike karv oli tumepunaselt paakunud. Hunter astus sammu lähemale ja kükitas surnukeha kõrvale. Ta ei olnud koerte asjatundja, aga sai aru, et see oli hulkuva krantsi pea.

„Ehmatav, eks ole?“ küsis juhtiv kriminalist Mike Brindle uurijate juurde tulles.

Hunter tõusis ja pöördus tema poole. Garcia silmitses endiselt surnukeha.

„Tere, Mike,“ vastas Hunter.

Brindle oli ligi viiekümnene, väga kõhn ja pikk. Kahtlemata üks Los Angelese parimaid kohtueksperthe.

„Kuidas unetusega on?“ küsis ta.

„Seis on endine,“ vastas Hunter õlgu kehitades.

Hunteri krooniline unetus polnud mingi saladus. See oli hakanud pihta seitsmeaastasena, kui tema ema suri. Aastate möödudes muutus olukord hullemaks. Hunter teadis, et see oli vaid tema aju kaitsemehhanism, et ta ei peaks kohutavate õudusunenägudega tegelema. Vastupunnimise asemel õppis ta sellega elama. Ta sai hakkama kolme, vajadusel ka kahe tunni ööunega.

„Mis meil siin on?“ küsis Hunter rahulikult.

„Me alles alustasime. Jõudsime kohale veerand tundi tagasi, nii et hetkel tean ma sama palju kui sina, ühe erandiga.“ Brindle osutas surnukehale. „See oli vist isa Fabian.“

„Vist?“ Hunter lasi pilgul ringi käia. „Te pole veel pead leidnud?“

„Veel mitte,“ vastas Brindle, heites küsiva pilgu kahele teisele kriminalistile, kes raputasid pead.

„Kes surnukeha leidis?“

„Altaripoiss, keegi Hermano. Teda võttis vastu selline vaatepilt, kui ta hommikul kirikusse tuli.“

„Kus ta on?“

„Taga,“ vastas Brindle pead kallutades. „Temaga on üks politseinik, aga ta on mõistagi šokis.“

„Umbkaudne surmaaeg?“

„Koolnukangestus juba tekib. Pakun, et kaheksa kuni kaheksateist tundi tagasi. Kindlasti millalgi öösel, mitte hommikul.“

Hunter laskus põlvili ja silmitses surnukeha veel veidi aega. „Kaitsehaavu pole?“

„Ei.“ Brindle raputas pead. „Tundub, et mingeid muid vigastusi ohvril polegi. Ta tapeti kiiresti.“

Hunter suunas pilgu nüüd vererajale, mis kulges surnukeha juurest altarini viivatest astmetest üles.

„Seal üleval ei lähe olukord lihtsamaks,“ tähendas Brindle Hunteri pilgule järgnedes. „Tõtt-öelda läheb teie jaoks asi keerulisemaks.“

Kuus

Garcia kiskus pilgu surnukehalt ja pöördus kriminalisti poole. „Mis mõttes?“

Brindle sügas nina ja vaatas talle otsa. „Noh, teie peate välja nuputama, mida see kõik tähendab. Veri seal ...“ Ta vangutas selle peale mõeldes pead, „ei tundu olevat suvaliselt pritsinud.“

„Inimveri?“ küsis Hunter.

„Mitte koera?“ küsis Brindle vastu, osutades koera peale.

„Mhmhh.“

„Midagi kindlalt väita ei saa. Peale vaadates on keeruline öelda. Nende omadused on väga sarnased.“

Hunter läks rahulikult astmetest üles, Garcia ja Brindle tema kannul. Kõik kohad olid verd täis, aga Brindle'il oli

õigus – see oli mingi muster. Mingi sümmeetria. Põrandal moodustas peenike punane rida altari ümber sõõri. Seinal altari taga oli pikk ebahütlane diagonaalne plärakas, nagu oleks keegi pintli vere sisse kastnud ja siis sellega seina suunas vehkinud. Sajad väiksemad pritsmed olid rikkunud kunagi valge olnud altarikanga.

„Tavaliselt tähendab vere jagunemine nii suurele alale ühte kahest,“ selgitas Brindle. „Võitlust, kui osapooled liiguvad ringi ja peksavad teineteist, nii et verd lendab kõikjale, või üritab vigastatud ohver ründajast eemale pääseda.“

„Need plekid ei klapi ei võitluse ega põgenemisega,“ lausus Hunter mustrit uurides. „Kaugus nende vahel – kujundid – need on liiga sümmeetrilised, peaaegu nagu tahtlikult tekitatud. Selle vereraja tekitas meelega tapja, mitte ohver,“ jätkas ta rahulikult.

„Nõus,“ sõnas Brindle ja pani käed rinnale vaheliti. „See polnud võitlus ja isa Fabian ei saanud võimalustki põgeneda.“

„Ma ei saa aru. Kui preester seal tapeti ...“ Garcia osutas surnukehale, „... kuidas siis veri siia sai?“

Brindle kehitas õlgu.

Hunter läks ettevaatlikult altari juurde ja selle taha, uurides vererida põrandal. Ta seisatas, kui oli täisringi peale teinud.

„Kui pikk sa oled, Mike?“

„Sada üheksakümmend kolm. Mis siis?“

„Sina, Carlos?“

„Sada kaheksakümmend seitse.“

„Tule siia.“ Hunter viipas Garciale. „Kõnni aeglaselt minuga kaasa,“ ütles ta paarimehele, kui too tema juurde jõudis. „Hoi a vererajast umbes kolmekümne sentimeetri kaugusele. Astu samm korraga ja kõnni loomulikult. Alusta siit.“ Ta viitas kohale põrandal altari keskkoha taga.

Kaks teist kriminalisti peatasid oma töö ja tulid Mike Brindle'i juurde ühe prožektori alla.

Garcia oli teinud neli sammu, kui Hunter palus tal peatuda. Ta kummardus, kontrollis kähku Garcia jala asendit võrreldes vererajaga, ja lubas tal siis jätkata. Nelja sammu pärast peatas ta Garcia uuesti. Neli sammu pärast seda oli ring täis.

„Kokku kaksteist sammu,“ ütles Garcia uuriva pilgu saatel.

Hunter hõikas Brindle'it ja palus teha sama, mida Garcia oli teinud.

„Mul tuli üksteist sammu,“ ütles Brindle, kui oli täisringi peale teinud.

„Ütleksin, et mõrtsukas on Garcia kasvu,“ järeldas Hunter. „Sada kaheksakümmend seitse, sentimeeter siia-sinna.“

Seitse

Brindle'i uuriv pilk püsis veel hetke vererajal ja siis vaatas ta Hunterile otsa. „Kuidas sa selle järelduseni jõudsid?“ küsis ta.

„Nende eemal olevate pritsmete abil.“ Hunter osutas kahele kohale põrandal altari ümber, kus mitu veretilka moodustasid kolmekümmesentimeetrise ringikujulisest verereast väljapoole kanduva omaette raja.

Ülejäänud kaks kriminalisti tulid Brindle'i juurde.

„Ma ei saa aru,“ ütles üks.

„Kui te peaksite tõmbama altari ümber verega ringi, aga pintslit pole, mida te teeksite?“ küsis Hunter.

„Kui verd on nii palju nagu siin,“ vastas kriminalist, vaadates loiku surnukeha ümber, „võiks sellega kruusi täita ja siis põrandale nirstada.“

„Liiga palju jamamist,“ vaidles Hunter. „Seda ei saaks ühtlaselt kallata, kui just tilaga anumata pole.“

„See on ju tilgarida,“ sõnas Brindle enesekindlalt. „Verd ei kallatud. See tilkus põrandale.“

„Minu meelest ka.“ Hunter noogutas.

„Olgu pealegi, aga kuidas te selle järgi kahtluseluse pikku-seni jõudsite?“ ei andnud teine kriminalist alla.

„Kujutlege, et keegi kõnnib ümber altari, käes väike verest läbiimbunud ese,“ alustas Hunter, minnes altari ette. „Üleliigne veri tilgub põrandale.“

„Väike ese nagu näiteks küünal?“ küsis lühem krimina-list, tõstes poolsulanud küünla tahist kinni hoides üles. Selle alumine osa oli punane, nagu oleks see poolenisti verd täis klaasi sisse kastetud. „Leidsin selle altari vasakult küljelt.“ Ta tõi selle lähemale, nii et Brindle ja uurijad said seda vaadelda.

„Seesama,“ nentis Hunter.

„Pane asitõendikotti,“ kamandas Brindle.

„Mõrtsukas torkab küünlaotsa verre ja tekitab sellega sõõri-kujulise raja,“ jätkas kriminalist, pistes küünla kilekotti. „Aga kaugemale jäävad tilgad?“

„Küünal ei ima verd,“ selgitas Hunter. „Vere kogus selle küljes on minimaalne.“

„Mõrtsukas peab seda siis uuesti vere sisse kastma,“ lausus Garcia.

„Just.“

Brindle pidas veidi aega aru. „Sa arvad, et mõrtsukas sai teha vaid neli sammu, enne kui pidi küünla uuesti vere sisse kastma.“

Hunter noogutas. „Ütleksin, et ta hoidis verrega anumad oma keha lähedal. Kaugemal olevad plekid on tekkinud sellest anumast.“

„Ja need tekkisid täpselt nelja Garcia sammu tagant,“ järel-das Brindle.

Hunter noogutas taas. „Sinu sammud olid pikemad ja minu omad lühemad. Ma olen sada kaheksakümmend sentimeetrit pikk.“

„Aga milleks altari ümber ring tekitada?“ küsis Garcia. „Mingisugune rituaal?“

Vastust ei tulnud. Kõik olid natuke aega vait.

„Nagu öeldud ...“ Brindle katkestas vaikuse esimesena, „... peate teie välja mõtlema, mida see tähendab. Vereplekid, koera pea preestri kaela otsas ... Mõrtsukas üritab nagu mingit sõnumit edastada.“

„Jah, ja see sõnum on „Ma olen väärakas psühhopaat“,“ pomises Garcia, vaadates surnukeha poole.

„Kas sa oled varem midagi sellist näinud, Mike?“ küsis Hunter pead surnukeha poole kallutades. „Koera pead inimese kaela otsas?“

Brindle raputas pead. „Olen näinud igasuguseid hulle ja imelikke asju, aga see on esimene kord.“

„See peab midagi tähendama,“ sõnas Garcia. „Mõrtsukas ei teinud seda ju lihtsalt niisama heast peast.“

„Kui te pead leidnud pole, siis ilmselt pole leidnud ka taparelva,“ ütles Hunter, silmitsedes vereplekke seinal.

„Veel mitte.“

„Mis see olla võiks?“

„Loodetavasti saame lahkamisel sellele küsimusele vastuse, aga võin öelda nii palju, et löikepind on sile. Sakilisi ääri ei ole. Raiumise jälgi ka mitte. Kindlasti väga terav riist. Selline, millega sai ühe hoobiga pea maha lüüa.“

„Kirves?“ pakkus Garcia.

„Kui mõrtsukas on piisavalt osav ja tugev, siis küll.“

Hunter kortsutas altarit uurides kulmu. Peale verise kanga oli seal veel vaid üks ese. Kullatud peeker, mida kaunistasid hõbedased krutsifiksid. See oli pikali, nagu oleks keegi selle ümber lükanud.

Selle läikiv pind oli täis verepripsmeid. Hunter kummardus ja keeras ennast nii, et sai peekrit puutumata sinna sisse vaadata.

„Selles peekris on verd,“ ütles ta, jätkates püha anuma uurimist.

„Kas see üllatab sind?“ küsis Brindle naerma turtsatades. „Vaata ringi. Siin on kõik kohad verd täis, Robert. Nagu oleks siin plahvatanud verepomm.“

„Ütleksin, et mõrtsukas kasutas seda vere jaoks, millesse küünalt kasta,“ rõhutas Garcia.

„Nõus, aga ...“ Hunter viipas vasaku käega. Garcia ja Brindle läksid tema juurde ja kummardusid peekri juurde. Hunter osutas vaevunähtavale jäljele selle serval.

„Kuramus. See on huulte jälje moodi,“ tähendas Brindle üllatunult.

„Pidage nüüd,“ pahvatas Garcia, silmad suured. „Arvad, et mõrtsukas jõi preestri verd?“

Kaheksa

Tuba oli väike, kehvasti valgustatud ja spartalik. Seintel oli tuhm-sinise ja valge mustriga tapeet ning hulk raamitud religiooside joonistusi. Idaseina vastas oli kõrge mahagonist raamaturiiul, milles olid vanamoodsad kõvade kaantega raamatud. Uksest paremale jäi väike kööginurk. Selle ja tagumise seina vahele jääval kitsal metallraamiga voodil istus hirmunud moega poiss. Ta oli väike ja kõhetu, sada kuuskümmend seitse sentimeetrit pikk, kitsa lõua, väikeste pruunide lähestikku asuvate silmade ja lömmis ninaga.

„Me jätkame ise. Aitäh,“ ütles Hunter koos Garciaga sisse astudes politseinikule, kes seisis raamaturiiuli kõrval. Poiss